

# עונג שבת

ש"ק פר' "פקודי" תשפ"ה	שנה מ"ה	גליון מס' 2236 / מערכת 0556712073
-----------------------	---------	-----------------------------------

## "אלה פקודי המשכן" [ל"ח, כ"א]

לא עשה אז משה רבנו חשבון מהזהב, התשובה ע"פ המדרש "כשבא משה ליתן דין וחשבון חסרו מן המשקל 1775 שקלים ושכח ולא היה יודע מה עשה בהם, יצאה בת קול ואמרה ואת ה-1775 שקלים עשה ויום לעמודים, לקיים מה שנא' לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא" ואם כן אחר שראו ישראל שמן השמים מעידים עליו ע"כ לא רצו לקבל ממנו חשבון על הזהב, כי אמרו אילו היה מעכב דבר לעצמו מן הזהב לא היו מעידים עליו מהשמים, לכן לא נתן חשבון מהזהב.

שואל הכלי יקר מדוע ציין משה רבינו כל מה שנעשה מהכסף והנחושת, ולא מה שנעשה מהזהב. עונה הכלי יקר היות וכל מה שצריך היה להעשות מהכסף והנחושת הסתיים, לכן היה משה שמח שנשלמה מלאכת הכסף והנחושת והיה להוט ליתן דין וחשבון, כדי להוציא עצמו מהחשד, אבל לגבי הזהב עדיין היה צורך לעשות את בגדי הכהונה שהיה בהם זהב, לכן לא הזכיר משה רבינו את המלאכות שנעשו מהזהב. ממשיך ושואל הכלי יקר וא"ת אחר שנגמרה מלאכת בגדי הכהונה מדוע

## "מאת אדנים למאת הככר" [ל"ח, כ"ז]

שעור נדבת לבם כן זכו. ולפיכך מסיים הכתוב ואומר "ככר לאדון" וזהו "ועשו לי משכן"

לכאורה היה לו להפך את סדרי הדברים: "מאת הככר למאת האדנים". אלא בא הכתוב לרמז, שאדרבא כיון ששיעור נדבת לבם היה "מאת הככר", לכן זכו ונצטוו ב"מאת אדנים". כפי

## "ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש לה' [ל"ט, ל']"

לאחרים, גינו אותו עד שאמרו עליו "שם רשעים ירקב". אלא העניין הוא, שהיו יכולים לכתוב את השם בבת אחת, ובאופן זה לא היה השם חסר וחצוי אף לרגע קט, ואם כן היה בזה כבוד ה', ולפיכך גינו אותו כשלא רצה ללמד אומונות זו. ולפי"ז יש לפרש, שלכן נאמר בציץ "ויכתבו" לשון רבים, מפני שהשם נכתב ע"י ארבעה אנשים, כדי שיהיה נכתב בבת אחת ולא יהיה חסר אף לרגע כמימרא.

"ויכתבו" – לשון רבים. ויש לתמוה, וכי רבים הם שכתבו. הנה מצינו בגמ' [יומא לח:]: בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב, אמרו עליו שהיה נוטל ארבע קולמוסין בין אצבעותיו, ואם היתה תיבה של 4 אותיות היה כותבה בבת אחת, אמרו לו מה ראית שלא ללמד וכו' לא מצא תשובה לדבריו וכו'. על בן קמצר וחבריו נאמר "ושם רשעים ירקב". לכאורה יש להבין, מהי המעלה המיוחדת בכתובה באופן זה, ומדוע כשלא רצה ללמדה

אמר לו הגר"ח תמשיך ותראה ישועה בקרוב, ובאמת זמן קצר אח"כ הגיעה לו ישועה גדולה מאד, וזכה בפרנסה בשפע. זה בדוק ומנוסה מי שאומר ברכת המזון בנעימה ושמחה, שלא יהיה לו דוחק פרנסה, ומובטח לו שיהיו מזונותיו ברווח. [תוספת ברכה]	מעשה ביהודי שהתקשה במציאת פרנסה, והלך למרן הגר"ח זוננפלד זצוק"ל, ויעץ לו, שיברך ברכת המזון בכוונה מתוך הסיודור, וענה לו אותו יהודי, שהתחיל בזמן האחרון לברך מתוך הסיודור, ועדיין לא זכה לישועה.
--	---

## הלכות בורר

לאכילה אפילו בסכין, ובתנאי שיעשה כן סמוך לאכילה, ועל כן יש להיזהר כשמכניס סלט פירות, או ירקות, להכניס רק סמוך לסעודה, ולא להכניס קודם ולהניחם במקרר. ג. מותר לברור מהחמין מנה מסוימת אפי' ע"י כף, ואין זה ברירה בכלי, אבל לא יוציא בכף מחוררת [לעניין חשש בישול עי' ס' שי"ח, סע' י"ח]. [לברירות בהל. בטל. 5708673]

א. סכינים, כפיות, מזלגות המעורבים [כמו שמצוי כשמונחים במיבש כלים], ורוצים למיין אותם ולסדר על השולחן, צריך לעשות זאת רק סמוך לסעודה, ולא זמן רב קודם, כי המיין הוא ברירה [על פי ביאור הלכה ס' שי"ט דב"ה היו]. וכן כשאוספים את הסכ"מ מן השולחן, אין למיין אותם. ב. מותר לקלף מלפפונים, תפוזים וכיוצ"ב, שאין הקליפה ראויה

## זוכה לזרע של קיימא ולבנים צדיקים

עתיקים, ולקח עמו לחם מביתו, ואכל שם בספריה, וברך ברכת המזון כדרכו קצת בהרמת קול, הספרנית הקשיבה שאומר "שלא נבוש" ולא נכלם, ולא נכשל, לעולם ועד". היות ובילדותה גדלה בבית דתי, שאלה אותו מדוע הוסיף "ולא נכשל" שלא מופיע בסידורים. ענה לה שכך המנהג מבית אביו, וישלח לה המקור לכך. ואכן כשהגיע לביתו, מצא הנוסח שמופיע עם התוספת "ולא נכשל" וצילם עבודה והדגיש בעיגול בעט אדום את המילים "ולא נכשל" ושלח לה. לאחר זמן קיבל בביתו הזמנה לחתונה עם בקשה אישית לבוא להשתתף בחתונה. ואף שלא הכיר את המשפחה הגיע לאולם, ומיד כשנכנס הגיעה לקראתו הכלה, ואומרת לו, תדע לך שאתה המחותר הראשי בחתונה שלי, וסיפרה לו שבאותה תקופה שעבדה בספריה, היתה במצב קשה מבחינה רוחנית ועמדה להתחתן עם גוי. למרות התנגדות בני משפחתה. ואז בדיוק הגיע בדואר מכתבך, עם הדגשה באדום על המילים "ולא נכשל". הרגשתי שזה קריאה ישירה מן השמים שלא אכשל, והחלטתי באותו רגע לנתק את הקשר עם אותו גוי, ומאז התחלתי להתקרב עד שחזרתי בתשובה, והיום אני זוכה ומתחתנת עם בן תורה והכל רק בזכותך. רואים בחוש, איך על ידי ברכת המזון, אחד כראוי, בת ישראל ניצלה משמד, ונבנה בית נאמן בישראל על אדני התורה. [תוספת ברכה]

כתב החיי אדם צריך להיזהר מאד בברכת המזון לברך מילה במילה, ולא יברך ברכת המזון במרוצה, ויתן שבח והודיה לה' יתברך שנתן לו לחם לאכול. האדמו"ר מקאצק אומר שעל ידי ברכת המזון אחד יכולים להתקרב מאד אל הקב"ה ולהיות ירא שמים, וכן יכול לקרב רחוקים על ידי ברכת המזון. כמו שמצינו אצל אברהם אבינו שאמרו חז"ל שהיו באים עובדי דרכים לביתו של אברהם אבינו, והיה מאכיל ומשקה אותם, וכאשר היו רוצים להודות לו על האוכל שנתן להם, היה אומר להם אברהם אבינו, תודו להקב"ה שהכל שלו והוא ברא את האוכל, והיו מתחילים להודות ומברכים ברכת המזון, ומכוח ברכת המזון היו מתחזקים באמונה בהקב"ה ומתגיירים. קל וחומר כאשר יהודי מברך ברכת המזון כמה שהיה רחוק מהקב"ה, יכול ברגע אחד להתקרב על ידי ברכת המזון. רבי נחמן מברסלב ז"ע היה נוהג שאחר אכילתו, היה מודה לה' יתברך על כל פרט מהמאכלים שהיה אוכל, והיה אומר תודה רבה ה' שנתת לי מלפפון, תודה רבה שנתת לי עגבניה, היה טוב מאד וכו' וכך היה מודה על כל פרט ופרט ממה שאכל, וכך הרגיש הכרת הטוב, וקירבה גדולה לה' יתברך.

בספר טובך יביעו של הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, מובא מעשה בתלמיד חכם שהיה מעיין בספריה בכתבי יד

לע"נ הרב אהרון שמעון ז"ל, לע"נ הרב משה דוד ב"ר שלום העשל ז"ל, לע"נ הרב דניאל ב"ר יעקב ז"ל, לע"נ הרב יעקב יצחק ב"ר אהרן שמעון ז"ל, לע"נ מרת שרה ב"ר יעקב ז"ל, לע"נ מרת צפורה ב"ר אליעזר יצחק ז"ל, לע"נ מרת דינה ב"ר שלום ז"ל
---